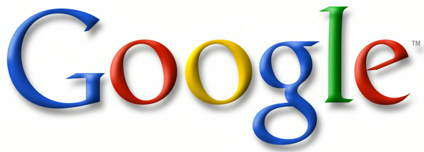

HD WIDENER
HW L32L A

DEN HÖGA VÅREN

DIKTER

AV

DAVID LUND

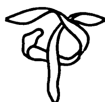
STOCKHOLM
WILHELMSSONS BOKFÖRLAG

DEN HÖGA VÅREN.

DIKTER

AV

DAVID LUND.

STOCKHOLM 1907
WILHELMSSONS BOKTR. A.-B.
Printed in Sweden

SOLGLANSRO OCH SKYMNINGSGLÖD.

TILL NISSE.

I.

STYR UT MIN VITA SÅNGARSVAN . . .

Styr ut min vita sångarsvan
i denna morgons klara gryning!
Se solen stiger ljus och rik
därborta ur den stilla vik,
där vågor gå i ljudlös dyning.

Styr ut min vita sångarsvan
i gryningsljusets stålblå dager,
styr ut till forsens skum och brus,
till skogens vemodsfulla sus,
och skyars lätta silverlager!

Styr ut min vita sångarsvan
mot drömda vattens trolska glitter,
till liljors prakt i snövit rad,
till ängars alla blom och blad
och skogars glada fågelkvitter!

Styr ut min vita sångarsvan
i denna morgons solljusflöde
till vida slätters friska vind,
till mina drömmars fagra lind
från stad, som vaknar tung och öde!

Styr ut min vita sångarsvan
mot tysta rymders sagoblånad,
styr ut och sjung all livets vår
och kärleks glans i stormtids år
och vårens vilda kärlekstrånad.

SILVERVITA SEGLA MOLNEN . . .

Silvervita segla molnen
över himlens högblå valv,
träden gunga lätt för vinden,
ängens alla blomster dofta,
skogssjöns lugna spegel krusas,
fåglar kvittra glatt i linden.

Och vi vandra bägge tysta
i den fagra morgonsolen,
tvänne solskensbarn vi äro,
som på livets lycka tro.

Denna morgons solglansro,
dessa ängders blad och blom,
himlens ljuva underblå
och vår kärleks rikedom —
komma oss att längta högre
än en jordisk dröm kan nå.

HÖGT ÖVER STADEN...

Högt över staden dômens klockor ringa
den hymn, som evighetens skaror sjunga,
en sång om seklers gång och tankar tunga,
om livets lek, om huru armt och ringa

det hjärta är, som aldrig kan frambringa
en enda våg, som kan det sakta gunga
mot solbelysta land, där evigt unga
vi ständigt bli, och lyckans klockor klinga. —

Nu ringa dômens klockor över bladen
en sång om deras korta sommarsaga,
jag glömmer livets strid och sorg och staden,

ty tonevågor kunna allt förjaga —
jag lever med i sagorna om bladen...
Se sommaren är all, och vindar klaga.

SKOGENS PRINSESSA.

I nunder de gröna grenarna
fjärran i susande skog
där ormbunkar prunka bland stenarna,
stod hon så naken och nickade,
nickade till mig och fnittrade
visade tänder, som glittrade
marmorvita i vårsolsglittret,
stod där så naken och blickade
på mig i villande skog.

Och jag som drömt om prinsessan
i många sorgernas år,
om prinsessan med lockar kring hjässan
av gyllene böljande hår,
blev vild av trånadens längtan,
av lysten och ungdomlig trängtan,
av stillheten ljuva och trolska mystik
och blodets vilda musik. —

RIDDAR RANKE RIK.

Det är den gamla sagan
om Riddar Ranke Rik,
som red en sommarafton
invid en stilla vik,

då skogens fåglar sjöngo
till fjöjtespel av Pan,
och upp ur vikens spegel
stod havets drottning, Ran. —

Se'n dess var kväll han rider
och spejar efter Ran,
och hästens tramp ger eko
bland skogens tall och gran.

Det är den gamla sagan
om Riddar Ranke Rik,
som väntar än sin kära
invid en stilla vik.

SÅNGERNAS FAGRASTE.

Nu ser jag det bäst, sen du bort från mig for,
hur vår kärlek var hög, huru stolt och hur stor.
Se, du blev mig en vårvind, en saga — en sång,
som söver mitt sinne, då natten blir lång.

Den sången har tusen och en melodi
med vårvind och solsken i full harmoni,
den sången är kärlek, så stolt och så röd
som vårkvällens skyar i kvällssolens glöd.

Och sagan är vävd utav skogsbäckens brus,
av skogarnes stilla och mystiska sus,
av ängarnes blomster och blommande lind
och slätternas friska och sjungande vind.

NÅGON GRÅTER.

Sjung, sjung min susande skog,
sjung din klagande sång,
susa ditt eviga, trolska sus.

Slå, slå min glittrande våg,
slå din snyftande sång,
brusa ditt eviga, trolska brus.

Alltid det är mig som någon gråter,
skog i ditt sus och våg i ditt brus.
Snyftande våg, slå åter och åter,
sjungande skog, sjung åter ditt sus.

Och som jag vandrar i skog och på strand
enslig och villsam stig,
drömmer jag om, att i främmande land
gråter en själ för mig.

Sjung, sjung min susande skog,
slå, slå min glittrande våg.

SOLGLANSRO.

Sol
över vidderna,
sol över knoppande blom,
sol i den själ, som irrat
vilse i nätternas natt.
Allting i dag är jubel, vårliga sol,
allt av natt är förgätet,
och bruset från Akeron fjärran.

Kom, låt oss följa stigen
genom den susande skogen!
Kom, låt oss känna
fullhetens känsla!
Uppe på krönet
där borta i solen
höra vi bättre sångernas fagraste.

Låt våra drömmar stiga allt högre
upp över skyarnes blå,
låt oss få bliva molnen där borta,
som nu smälta samman till ett.

Sol över ändlösa vidder, kära,
sol i vår hungrande kärlek!
Aldrig blir lyckan större än nu,
aldrig blir kyssen
mera så full av längtan.
Ren som den porlande bäckens
kristallklart glittrande vatten
alltid vår kärlek blive,
full av spelande sol,
som dödar fallande skymning.

SÖLVESÅNG.

Och riddaren till Ringeslott,
den fagre Sölvesång,
som varje afton lyssnade
till havets böljegång,
blev röd på kind, ty trolsk var havets sång:

»Långt bort i havets skum och brus
på grön och solig ö,
där bor så ensam Liljevit,
ditt hjärtas väna mö,
som dag och natt sin riddare har väntat.»

Och Sölvesång tog snäckan sin
och seglade på hav,
men aldrig fann han Liljevit
men väl en stilla grav,
ty havets vilda vågor vreda voro.

Och riddaren till Ringeslott,
den unge Sölvesång,
blev vaggad in i dödens land
av havets böljegång,
och vågor sjunga än hans sorgsna sång.

DEN LJUSA NATTEN.

Minns du, huru vassen rördes
lätt av smeksam aftonvind,
hur av vågor blå vi fördes
fram? Säg minns du, Sagalind?

Jag var prinsen, som dig förde
till vår lyckas sagoland.
Ingen fanns, som där oss störde.
Minns du himlens purpurbrand?

Solen sjönk i insjöns vatten, —
endast tystnan vaken var.
Trolsk och drömtung föll så natten,
som vårt kärleksminne har.

Våra kärleksfacklor brunno
ungt och djärvt av ungdomsglöd,
timmarne så snabbt förrunno.
Minns du, Sagalind, hur röd

solen steg i morgongryning, —
slut vår kärleks korta rus.
Vågen sjöng i stilla dyning,
natten svann, och allt blev ljus.

Minns du, huru vassen rördes
lätt i gryningsljusets glans,
Sagalind, då hän vi fördes
mot vår levnads lyckodans?

MIN MAJA, MIN ÄLSKLING.

Min Maja, min älskling, har blont och vågigt hår
och purpurröda läppar och len och fjunig kind,
min Maja, min älskling, är endast tjugu år
och hennes röst är vindens, som vild och rusig går
bland lindarna i parken och hagars täta snår.

Min Maja, min älskling, är mig en melodi
av tusen kärlekssånger och skogars stilla sus,
min Maja, min älskling, som fågelen är fri,
och under nätters drömmar hon svävar mig förbi
som strängars spröda toner med allt i harmoni.

Min Maja, min älskling, har stora ögon blå,
och hennes späda bröst dofta blommande syrén,
min Maja, min älskling, och jag vi pläga gå
till skogens fagra furors mest undangömda vrå,
och där vi dröja länge så lyckliga vi två.

Min Maja, min älskling, skall vissna bort en gång
som ängens blad och blomster i höstens hårda tid,
min Maja, min älskling, när natten bliver lång
skall komma till mitt läger, som fordom mången
gång
och kyssa mina ögon vid våra minnens sång.

STILLA JAG DRÖMMER.

Tonerna tystnat,
ljusena brunnit
djupt ned i staken och fladdra så gula,
skuggorna falla
blågrå och matta
inne i salen, där trött jag vakar.
Borta vid fönstret en fjäril fladdrar
yr i den skimrande morgondagern —
stilla jag drömmer
som alla de bleknade stjärnor därute.

Ännu jag trycker dig lystet,
min älskade,
våldsamt och djärvt mot mitt unga bröst,
tycker mig höra än, vad du sade,
medan vi dansade ut så yra,
bort såsom rena och glänsande skyar
hän mot de klara och tigande rymder.

Stilla jag drömmer, om hur ditt huvud
ännu du lutar så lätt mot mitt bröst,
kysser narcissen, som du mig räckte
sorgset i avskedets bittra stund.
Vit som narcissen,
ren som kristallen
evigt vår kärlek må bliva,
huru än moirerna spå våra öden.

Tonerna tystnat, natten är ändad,
ljusen ha fladdrat till botten av staken.
Gryning, som faller
rusig och stålklar,
fyll du min själ med ditt svala rus!

ETT LITET MOLN.

Ensamt bort vid himlaranden
drog ett litet moln så stilla,
färgat bjärt av aftonbranden.

Kära, visst var det en villa,
då jag varligt höjde handen,
att dig smeka ömt och stilla!

Men det molnet var så likt dig, kära,
du som fjärran är — och dock mig nära.

MINONA DRÖMMER.

Minona,
du sitter så lutad
och stirrar med giriga blickar
på bilden, som ligger framför dig:
Apollo di Belvedere.
Du ser på de kraftiga dragen,
det breda och manliga bröstet,
du drömmer så stilla, Minona,
och drömmarna de äro djärva.

Jag vet, vad du känner, Minona,
där lutad du sitter och drömmer...
Du tycker, att allt är så simpelt
och utan det ringaste värde,
det som i dina böcker
med svarta bokstäver står.
Minona, du glömde för böckerna
livet och lyckan och mannen,
se, dina bröst äro vissna
och höfterna skarpa och fula.

Vid lampans skimmer,
Minona,
i långa och många nätter
du druckit ur visdomens källa,
men släckte den drycken din törst?
Du ville, du nu kunde vara
den glada sjuttonårsflickan,
som drömde en sommarafton
om lifvets kärlek och lycka,
då molnena svunno som drömmar
borta vid horisonten...
Du ångrar, Minona, din levnad,
där vissnad du sitter och stirrar
på bilden, som ligger framför dig:
Apollo di Belvedere.

GERTRUDLILL I SKOGEN.

Och varföre är du så sorgsen,
käraste Gertrudlill,
säg, sörjer du väl över korna,
som vandrat i skogen vill?

Se, korna de komma nog åter,
käraste Gertrudlill,
vad båtar att sörja och klaga?
det tjänar ingenting till.» —

Fast vårsolen skiner så fagert,
sörjer dock Gertrudlill,
men sorgen är ej över korna,
som vandrat i skogen vill.

Fast fåglarna sjunga så ljuvligt,
sörjer dock Gertrudlill
sitt unga och trånande hjärta,
som vandrat i älskog vill.

JAG LYSSNAR TILL . . .

Jag lyssnar till klockornas sjungande ljud,
då skymningen milt över staden faller,
då tonerna smyga sig in i mitt rum
och sjunga för mig om min gossedröms Gud,
om ögon, som slutits,
och tårar, som gjutits
av människors barn, som vilse ha vandrat,
om kronblad, som fläckats och härjats av vårfrost,
då fagrast de logo mot himmelens blå.

Jag lyssnar till klockornas klagande sång, —
jag minnes en gång:
man bar dig till Dödens och Tystnadens stad,
då hösten var inne, och fallande blad
sjöngo slocknandets klagande sång.

Jag lyssnar till klockornas malmtunga klang,
jag själv vill som klockklangen en gång förtona
en vårkväll vid klockklang i skymningens stund.

LILJEGÅRD.

I Liljegård är skogssus
och doft från blad och blom.
I Liljegård är solljus
och drömmars rikedom.

I Liljegård jag sitter,
då kvällen tonar bort
och ser på böljans glitter
och tycker dagen kort.

I Liljegård jag gråter,
fast ingen sorg mig tär
och ler och gråter åter
men lycklig jämt jag är.

MARIA OCH JAG . . .

Maria och jag vi drömde,
vi voro två silvermoln.
I rymden den vida och fria
vi seglade jag och Maria
mot våra drömmars Liljegård.

I skogens dunklaste gömma
vi sutto så ofta vi två
och lyddes till skogens sagor
och fåglarnes kvittrande sång —
i skogens dunklaste gömma
vår kärlek var ren som den blå
och drömlätta sommarhimlen,
som kom oss att längta och trå
till drömmarnes fagraste Liljegård. —

Maria och jag vi glömde,
att molnen skingras så fort.
I världen den vida och fria
vi glömde dock jag och Maria
snart våra drömmars Liljegård.

JAG ÖNSKADE I SOLNEDGÅNGEN.

Vet, att jag drömde dig nyss lik en havsvåg,
brusande mot mig från fjärran strand,
guldfärgad var den av aftonens brand,
vet, att du gjorde så glad min håg.

Lystna skreko havets måsar,
stilla flögo tärnorna,
solen sjönk i guld och purpur,
fagert lyste stjärnorna.

Jag önskat, jag då hade varit en våg
som du, lilla vänaste mö,
att båda vi kunnat med längtansfylld håg
gunga hän till kärlekens ö.

RÖDA ROSORS RÖDASTE.

Alla rosor vissnat,
som du förr mig givit,
alla orden bleknat,
som till mig du skrivit,
röda rosors rödaste.

Alla kyssar plånats
ut som stänk på stranden,
alla blickar slocknat
liksom aftonbranden,
röda rosors rödaste.

Men då kvällen tonar
bort i aftonbranden,
sitter jag och längtar
efter dig på stranden,
röda rosors rödaste.

SUCKANDE DYNING.

Suckande, gråtfulla dyning,
o, jag förstår dig så väl,
nu i den gråblåa gryning
är du min egen själ.

Solen skall stiga i öster,
livet skall vakna på nytt,
här på den ensliga stranden
solen mig ensam skall finna,
dagen skall komma och svinna,
solen skall slockna, och aftonbranden
blodrött över mig brinna.

Sörjande dynings bittra sång,
söv du mitt sinne,
då mig min dag bliver gråtfull och lång
sjung mig din suckande sång!

I DEN SKIMRANDE MORGONDAGERN...

I den skimrande morgondagern
och vaggande i vindens smekande sus
sväva mina drömmar lätta och skära
som fallande rosenblad —
jublande, dansande
fria omkring i morgonens ljus.

I den vårgröna hagen bland ljusa björkar
vilar jag rusig
med huvudet lutat milt i min käras knä,
över oss segla de silverrena skyarna,
runtom oss susa de ljusa björkarna.

Om våren den höga och unga,
om björkarnes löv, som darra och gunga
för morgonvinden
ber jag min kära en sång att sjunga.

Med de späda brösten darrande
och det ljusa håret fladdrande
sjunger min kära en sång utan ord —
en hjärtats och minnenas sång.

DINA VILSNA SÅNGER.

TILL

SVEN VINGE.

II.

HUR MANGEN GÅNG . . .

Hur mången gång, då dagens timmar
svunnit,
och kvällen kommit ljuv och vemodsrik,
du kom till mig — en skadad fågel lik,
som aldrig någonstädes vila funnit.

Så blev den diktnings väv, om dig jag spunnit,
så lik dig själv, så full av din mystik. —
Nu är du död. — I vindarnes musik
jag hör dig dock, du som din strand har hunnit.

Din höga vår var redan då förgången,
din sommar död, och allt var vordet höst,
då här du satt och sjöng den mörka sången

om dig, som ingen kunde skänka tröst. —
Så gick du bort så tyst, så glömd, allena
en kväll så ljus, så stilla och serena.

PERSEPHONE.

Så blev jag dömd att älska utan sans
din ljuva kyss och dina ögons glans,
ditt ljusa hår och själen din så vek,
ditt trolska skratt och dina händers smek.

Det kom den dag, då hastigt som en hägring,
ett kvällens irrbloss, svunnen var din fägring,
då druckna sällar fräckt din hand begärde, —
du blev ett vrak, och vad var vrakets värde?

När sist du sjönk av ångestkvalen samman,
när slocknad var den lystna kärleksflamman,
då var du blott till döds en pinad kvinna,
som såg sitt liv i skymningsglöden brinna.

Då såg du först, hur du förslösat allt,
hur vilt du levde, och hur vilt du svalt,
och själv jag såg ditt ögas sista blick,
vars gåta aldrig någon tydning fick.

VAR DET EN MÅNAD SEN?

Var det en månad sen? Nej, det var nyss,
du gick så tyst och molnlätt vid min sida,
nu skall jag resignerat, lystet bida
vårt nästa möte och din ljuva kyss.

Dock sitter jag ännu i dröm och lyss
till kvällens vind, som susar från den vida
och magra slätten, och jag börjar lida,
då du ej är mig när, som du var nyss.

Du är mig mera kär än någon annan,
du är min ungdomsbrud, min levnads lilja —
nu ljuger jag, till blods jag slagit pannan

mot dig, och därför dig förbannar jag,
du som har knäckt min ungdoms stolta vilja,
och dock vem lida kan för dig som jag!

ÖSTERNS RÖSTER.

Vi skildes nyss;
jag vet ej varför,
där steg en mur emellan oss.
Jag sitter än och därpå tänker
och frågar nattens bleka bloss:
Vad var, som skilde oss?

Du var så blek;
jag vet ej varför,
förstod du väl att allt var slut?
Jag får ej ro, jag endast tänker
på det, att allt skall vara slut.
O, natt, vi blev det slut?

Länge stodo vi i drömmar,
och där steg ett smärtsamt skri
utur bägges våra hjärtan,
den var stor och vild den smärtan:
allt förbi, förbi, förbi. —

Solen stiger i öster,
stjärnorna slockna i rymden,
dagern blir stålblå och giver
mig svar på den gåta, som natten
icke mig mäktade tyda.
Hundra och tusende röster
ropa till mig ifrån öster,
bergen ge eko och hän över vatten,
milsvida slätter och lummiga skogar
nå de mitt hjärta — så tomt och så fruset:
Se, eder kärlek tålde ej ljuset!

DET ÄR EN HEMLIGHET.

Det blev så tomt, sen bort du från mig gick,
då slocknad var din kärleks heta glöd.
Jag kände mig ren kall och stel och död,
sen aldrig mer jag värmdes av din blick.

Och dock, vad var det, jag utav dig fick?
Ej var det liv. Och tråden den var spröd,
som band oss hop, och huru stor vår nöd,
det såg jag först, då bort du från mig gick.

Att denna tråden brast, vet ingen av,
och att den funnits oss emellan — ingen.
Det är en hemlighet, som i vår grav

med oss skall gömmas, då vi vila vingen.
Du lärde mig till slut att älska döden,
som nattviolen älskar aftonglöden.

NU SOVER STADEN ...

Nu sover staden trött av dagens jäkt,
vid horisonten matt en ensam stjärna brinner,
och timme efter timme snabbt försvinner,
nu susar genom fönstret gryningsfläkt.

Min blick är död, och vingen den är stäckt,
mitt längtans land, jag tror, jag aldrig hinner,
i dräggens flod mitt unga liv förrinner, —
nyss gick jag hem i tidig morgonväkt.

Och än jag ser min böjda siluett,
när blek och trött jag hemåt drog allena.
Jag snart lekt slut på livet nöjd och mätt.

Igenom fönstret susa vindar, lena,
och himlen skimrar vackert violett
i gryningen den stilla och serena.

HUR VANN DU MIG . . .

Hur vann du mig ej med din fägrings prakt,
din heta kyss och all din kvinnomakt!
Hur blev jag ej ett barn invid ditt bröst,
som smektes av din alltid dunkla röst!

Hur sökte jag ej ständigt hos dig tröst,
tills kärlekssommarn dog, och allt blev höst,
hur mycket aktade jag allt, du sagt,
då sist du möttes kallt av djupt förakt!

Nu tjusar icke mera din gestalt,
och kinderna ha all sin fägring mist,
och ögonen blott blicka tomt och kallt, —

du är en smäcker båt, som har förlist,
en båt med dyrbar last av guld och allt,
du blev dock rov för vågorna till sist.

VAR VANDRAR DU NU?

Var vandrar väl nu du, min kära,
åt vem skänker nu du väl tröst,
då mera du mig ej är nära,
och mer jag ej smeks av din röst?

Du kunde blott lida stilla
och lugna min trånads ve,
fast gråtit du velat, lilla,
jag såg dig dock alltid le.

När lemmarnes fägring försvunnit,
därför att för mycket du gav,
och sist då du helt har förbrunnit —
kom till mig, jag ger dig en grav.

Och så skall du sova, min kära,
och liljor må pryda din grav,
du lilla, som stod mig så nära
och gav mig — vad alla du gav.

SISTA AKTEN.

På bottnen av min själ
där spelar en fontän,
men vattnet det är svart,
som vattnet är i Styx.

Den spelar natt och dag,
den evigt spela skall,
då jag har spelat slut
och famnats helt av Nyx.

Där spelar en fontän
på bottnen av min själ,
den stänker själen svart,
se vattnet är från Styx.

VART FLYR DU LIV?

Vart flyr du liv? Säg, blev du blott en saga,
som läses någon dyster höstenatt,
då stormarna därutanföre jaga,
och genom töcknet månens skiva lyser kall och matt?

Vart flyr du liv? Du arma liv, som lågat
för högt att kunna brinna natten lång,
du liv, som ständigt allt för intet vågat,
du liv, som fordom sjöng så hoppfullt livets egen sång.

Full natt! Bliv mörk! Jag gripa skall min lyra,
skall anslå toner vilka sakna gräns.
Fall natt med sång och spel och stormig yra
och dans och munter lek, så jag ej ser, hur jag förbränns!

VÅGORNAS SÅNG.

Så blev jag en irrande viking
på livets stormande hav,
där slutligt en dag jag skall finna
min stilla och åtrådda grav.

En dag skall mitt skepp gå i stycken,
jag bidar den varje minut,
på en ensam klippa i havet
jag bida skall eländets slut.

Min svanesång ingen skall höra,
och ingen sörja min död,
blott vågen som brusar mot stranden
skall sjunga min ensamma död.

DET TROLSKA SKRATTET.

Jag blev med ens så rädd och häftigt till jag
spratt,
då vinden utanför blev lik min käras skratt,
men allt blev åter tyst som nyss. Och det var natt.

Fast allt var blott en dröm, där steg ett stilla sus
av flydda dagars sång och svunna timmars rus,
och blodets sång blev stark som vilda vindars brus.

Och åter på min läpp brann het din långa kyss,
tills rusig gryning föll, — då blev det ej som nyss,
och än jag sitter här och trött till vinden lyss.

ÖVER ÄNGENS BLAD OCH BLOM...

Över ängens blad och blom
sveper höstens vind,
och min kärleks lind
står så kal och tom.

Allt vad fagrast jag har drömt
vissna skall och dö,
vinterns is och snö
snart min dröm ha gömt.

Och jag vill i bitter gråt
våldsamt brista ut,
tår, ditt flöde gjut
över sommarns ståt!

Vinden sveper över hed
och min kärlekslid.
Nu är dödens tid,
allt blir mörkt på led.

STJÄRNORNA FALLA.

Är det den stora och den sista natten,
som faller i min själ så sval och stilla,
det blir så mörkt och skuggorna förvilla,
långt borta brusar det, är det Kokytos vatten?

Säg är det Nyx, som ingen morgon giver?
Giv svar Persephone! Är allt en villa,
säg är det Karons slup, som tyst och stilla
därborta över Hadesvattnet sakta driver?

Du är den makt, Persephone, som drager
oss hjälplöst in i natten framför alla,
det blir så mörkt, och alla stjärnor falla,
det givs ej gryning mer och ingen solljus dager.

III.

VÅRA STORMTIDSÅR.

Våra glödande, glimmande stormtidsår
svunno som svanor dem hösten jagar,
aldrig vi räknade nätter och dagar,
vilda vi drucko ur drömmens bägar,
men ofta vi fällde en sorgens tår,
när lystna vi vandrade vilsna vägar.

Våra glittrande, gnistrande stormtidsår
skymta som spöken i nattens timma,
höljda av gråtfull och kylande dimma,
lystet jag lyss till skriken och skratten,
som öppna ånyo mitt hjärtas sår —
och åter mitt verop tonar i natten.

ISLOSSNINGSTIDEN.

Jag vandrar en hemlös
i islossningstiden
på stranden av floden,
som frusande, sugande
rusar mot havet — det vilda och vida.

Meningslös blir mig allas vår ävlan,
alla äro vi trälar och slavar,
alla vi ligga i isens fjättrar
väntande lystna på islossningstiden —
men då den kommer rädas vi alla,
våga ej taga det viktiga steget
att rusa som floden i havets famn.

Och själv är jag en utav dessa trälar,
böjd av ett ok i kampen för lyckan,
bidande lystet min islossningstid.

VÅRT LIVS KONVALJER.

Konvaljer, konvaljer, konvaljer,
all längtans skönsta symbol,
konvaljer, som giva oss hoppet
att äntligt en gång nå vårt mål,
se vårsol och hopp i mitt sinne
och viljandets eviga kraft
i nödår jag lärde mig älska
av vita konvaljers saft.

Att älska, att smeka, att giva
en lidande vilsen själ
ett hav utav kärlek, som dränker
hans tyngande känsla av träl,
se det är den skönsta konvaljen,
som giver oss livet på nytt,
när stjärnorna slocknat i mörkret
och hoppet för evigt flytt.

När tron vi för alltid mistat
på livslyckans marskalksstav,
vi föras som redlösa framåt
på ändlösa, stormande hav,
då slutet på eländet väntar:
en grav ibland havstång och alg,
vi stranden dock nå, om vi känna
doft från en äkta konvalj.

En gång skall det eviga suset
mig nå från Dödens portal,
jag glömmer all levnadens ävlan
och strid för mitt livs ideal —
ack, räck mig, du vän, som vandrar
på hinsidan varandets svalg,
till tröst i den flyende timmen
en snövit, livsvarm konvalj.

VÅR SNÖVITA FANA.

Visst sveko vi löftenas fana,
då striden som häftigast brann,
då sista anfallet gjordes,
och blodet i strömmar rann.

Visst glömde vi nesligt vår ära,
vår sjungande ungdoms symbol,
fast alla en dag vi velat
vila vid löftenas mål.

När striden var slutad vi gingo
att tvätta din purprade flik,
men skymfad och trasig var du,
och aldrig blev du dig lik.

Visst sveko vi löftenas fana,
då striden som häftigast brann,
men minns, att den tråd, vi följde,
oss Ödets gudinna spann.

THETIS.

Aldrig vi sågo dig lekande
glad, då du kysste vår kind,
alltid så stum och smekande
trött som en sommarkvällsvind.

Thetis, säg, minns du, när stjärnorna
tändes i rymdernas natt,
hur du var en av tärnorna,
dansande tungsint och matt?

Minns du, när nätterna klagande
sjönko i tystnadens dal,
Thetis, hur hem du dragande
sjöng ditt eländes kval?

Dagen var redan i gryende,
solen spred åter sin glans —
du var en av de flyende
tärnor, som slutat sin dans.

SÅNG I GRYNINGSTIMMEN.

Låt natten dö och rusig gryning stiga
med fager sol och friska gryningsvindar
och låt oss alla ljusets hymner sjunga

så vilt som vårens vind i glesa lindar,
låt skratten dö och våra verop tiga
och veten, vänner, att vi äro unga.

Så låt oss sluta med att evigt snyfta,
och låt oss glömma all vår ångst och smärta
och ödeårens tusen sorgeminnen.

Och låt oss händerna mot himlen lyfta
och sjunga ljusets sång av allt vårt hjärta
och känna solens spel i våra sinnen.

Och sträcken vingen högt i gryningsljuset
och sjungen sånger såsom vågsvallsbruset
och vårens vilda vind och granskogssuset!

DET GIVES ÖGONBLICK...

Det gives ögonblick,
då hjärtat hälst vill sprängas
av något smärtsamt, namnlöst lidande,
då klockans knäpp och vindens sång därute
få samma ton som dödens kvidande.

Det gives ögonblick,
då alla krafter domna
men själen ständigt är i stigande,
då livets glans så lätt och tyst försvinner
för rymderna, de stilla, tigande.

Det gives ögonblick,
då hjärteslagen tystna —
du tycker livet ren i flyende,
och evighetens stora, silverrena
oändlighet ren är i gryende.

EN ANNAN.

Du hade för mig kunnat bliva
min gossedröms verklighet,
ty du hade makten att giva
mig tröst i min sorgsenhet.

Men bort du dock gick med en annan
på livets steniga stråt —
jag såg du bar sorgen på pannan
och i ditt öga var gråt.

SKYMMANDE APRIL.

Oändligt tunga tankar vandra bittert av och an
uti min unga själ som djur vid burars galler,
när denna stålgrå skymning över staden faller —
jag blir så hjälplöst vek och vet ej vad jag vill,
jag blir en sorgsen drömmare och ej en man,
när ute skimrar skymmande april.

Oändligt vemodsfulla sånger från förgångna år
ånyo för mitt unga sinne stilla brusa
och hopplös längtans tusen trötta toner susa
förbi min själ som höstens vind i vissna snår.
Oändligt fjärran blir mig verklighetens råa sång,
och stilla drömmer jag min levnads bjärta sägen
och frågar hopplöst, vart jag förs och vart går vägen,
var skall jag sluta mina vandringsår en gång. —
— — —

ENSAM I KVÄLLEN.

Ensam i kvällen jag dröjer,
dröjer i skymningens ro,
känner hur sorgen mig böjer,
böjer min själ och min tro.

Fjärran mig äro de vänner,
fordomdags glädje mig gav,
ensam jag är, och mig bränner
längtan till brusande hav.

Vida jag vandrat i världen,
vandrade slutligen vill,
önskar att slut vore färden
nu i den ljusa april.

Ensam i kvällen den tunga,
ensam i skymningens ro
vill jag till öarna gunga,
där Hesperiderna bo.

INNEHÅLL.
